

[Aksel Larsen.]

administrere, og vi vil have mulighed for at gøre skatteskalaen socialt langt mere retfærdig.

Alt dette er noget, vi kan forhandle om i det udvalg, som jeg håber bliver nedsat, og jeg må måske med det samme tillade mig at sige, at det lovforslag, vi har fremsat, er af en sådan art, at det forekommer mig rimeligt, at hele dette problem bliver behandlet i et specielt udvalg nedsat af folketinget til behandling af dette lovforslag. Jeg håber, at et sådant udvalg bliver nedsat.

Peter Nielsen: Ifølge økonomisk årsoversigt opkræver man i indeværende skatteår 31,4 pct. af nationalindkomsten i skatter og vareafgifter. Det er vel nogenlunde fordelt, når hensyn tages til kommuneskatter, med ca. halvdelen til hver. Det vil sige, at de direkte skatter udgør ca. 16 pct. af befolkningens indtægter.

Det vil sikkert forekomme de fleste skatteydere ret utroligt, når de kender de procenter, der er indeholdt i udskrivningslovens skatteskala, og man kan jo blot anføre, at ofte er kommuneskatteprocenten alene på de omtalte 16 pct. Men alle disse tal er meget misvisende; det skyldes først og fremmest skattefradragsreglen, der er med til at give et falsk billede af, hvad man i virkeligheden betaler i skat. Tilhængerne af den besynderlige bestemmelse plejer jo at anføre, at den er skatteydernes værn over for stat og kommune: har man den, kan de i hvert fald aldrig tage mere end det halve af éns indtægt i skat. Det er jo et noget besynderligt slogan, da man i øjeblikket ikke tager en sjettedel, og vel ingen kunne tænke sig at tredoble skalaen.

Vel er der lande, hvor den effektive skat for meget store indtægter overstiger 50 pct. Jeg ønsker ikke, at Danmark skal være et skattely for de helt store indtægter, selv om det kan have visse investeringsfordele, men selv for de kæmpemæssige indtægter, som Danmark vel ikke har mange af, er det af noget begrænset fiskal betydning, om man her overskrider de 50 pct. Kan man derfor blive enig om at afskaffe denne skattefradragsregel, vil jeg ikke have noget imod, at 50 pct. blev maksimum for den øverste del af den store indtægt, som vi

f. eks. har det i sømandsskatteskalaen. Dette er altså temmelig underordnet. Det, der i dag piner den danske skatteyder, selv om han vel næppe kender diagnosen, er, at hans skattesvarelse sker i forfærdelige pukler, især hvor der er tale om merindkomster. En sådan merindkomst, selv med merindkomstfradraget taget i betragtning, kan jo give en meget høj skat, der bevirker øget skattefradrag, der derefter giver lavere skat, der igen bevirker lavere skattefradrag, og derpå igen højere skat o. s. v., o. s. v. Man skulle synes, at en skatteyderelementære ret må være, at han kan få at vide, hvad en indkomstforøgelse reelt betyder i skattesvarelse. For at udregne dette i dag, skal man kende hans indtægt 5-6 år frem i tiden og have forvisning om, at skalaen ikke ændres i dette tidsrum. Han skal de første år give mere end ved en ligevægtsskat, så have penge tilbage, så betale mere, så have penge tilbage o. s. v., o. s. v. Det system er en plage for skatteyderne og hæmmer ofte lysten til at forøge indtægterne, idet man ikke ved, hvad en sådan indtægtsforøgelse betyder skattemæssigt, og har overdrevne forestillinger herom.

Hvis man tager sømandsskatteskalaen, vil man se, at en gift sømand skal op på en indtægt på over 33.000 kr., før skatten af yderligere indtægter bliver 35 pct., heri iberegnet kommuneskat. De fleste skatteydere vil ved nærmere overvejelse nok foretrække denne definitive form for skattesvarelse frem for vort nuværende system. Det er da også blot et spørgsmål om oplysning om de faktiske forhold, så vil kravet herom blive stærkere hos de danske skatteydere.

Jeg skal erkende, at alt dette kun kan være gentagelser. Mit parti har nu i en lang årrække gjort sig til talsmand for en sådan reform, og der er jo heller intet nyt i de ærede forslagsstilleres bemærkninger til deres forslag. Vi vil gerne optage en fornyet drøftelse i et udvalg om skattefradragsretten, men når vi ikke kan love senere at stemme for forslaget, ligger det simpelt hen i, at vi er så realpolitiske, at vi kan se, at forslaget ikke kan vedtages i det nuværende folketing, og det ved de ærede forslagsstillere lige så godt som vi. At få et sådant forslag nedstemt på nuværende